

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoPr/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8711200634
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8711200634.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Viery Zolňákovej v právnej veci žalobcu: J. V. A., N. X.X.XXXX, A. Š. XXX/XX, XXX XX W., právne zastúpenému 1. Mgr. Stanislavom Feketem, advokátom, so sídlom Námestie sv. Egídia 29/69, 058 01 Poprad, IČO: 37789414, 2. Mgr. Adriánom Bobkom, advokátom, so sídlom Námestie sv. Egídia 78, 058 01 Poprad, IČO: 37747371, proti žalovanému: Okresné stavebné bytové družstvo Poprad, so sídlom Moyzesova 3368, 058 01 Poprad, IČO: 36 168 815, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Hudzík & Partners s.r.o., so sídlom Mnoheľova 830/15, 058 01 Poprad, IČO: 47 251 654, o náhradu mzdy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 17C/11/2011-461 zo dňa 13.3.2018, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 22.642,74 eur s úrokom z omeškania vo výške
- 6 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.02.2006 do zaplataenia,
- 7 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.03.2006 do zaplataenia,
- 7 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.04.2006 do zaplataenia,
- 7 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.05.2006 do zaplataenia,
- 8 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.06.2006 do zaplataenia,
- 8 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.07.2006 do zaplataenia,
- 9 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.08.2006 do zaplataenia,
- 9 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.09.2006 do zaplataenia,
- 9,5 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.10.2006 do zaplataenia,
- 9,5 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.11.2006 do zaplataenia,
- 9,5 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.12.2006 do zaplataenia,
- 9,5 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.01.2007 do zaplataenia,
- 9,5 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.02.2007 do zaplataenia,
- 9,5 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.03.2007 do zaplataenia,
- 9 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.04.2007 do zaplataenia,
- 8,5 % p. a. zo sumy 2.005,50 eur od 09.05.2007 do zaplataenia,
všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie žalobou doručenu súdu dňa 28.9.2005 žalobca žiadal, aby súd prvej inštancie určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 31.8.2005 je neplatné a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania. Návrh odôvodnil tým, že žalobca je zamestnancom žalovaného od 1.5.2004, bol menovaný do funkcie riaditeľa správy OSBD Poprad dňa 1.5.2004. Na základe menovania bol so žalobcom uzatvorený pracovný pomer pracovnou zmluvou 1.5.2004. Dňa 6.9.2005 bolo žalobcovi doručené okamžité skončenie pracovného pomeru. V písomnosti bolo oznámené žalobcovi v mene OSBD Poprad, že s ním žalovaný okamžite končí pracovný pomer v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, a to z dôvodu, že sa žalobca dopustil závažného porušenia pracovnej disciplíny. Ďalej sa v okamžitom skončení pracovného pomeru uvádza, že porušenie pracovnej disciplíny spočívalo v bezdôvodnom obohatení konkrétne vo vyplatení zálohy na mzdu za mesiac máj a jún 2005 v celkovej sume 3.107.500,- Sk. Žalobca namietal, že nie je zrejmé, kto podpísal okamžité skončenie pracovného pomeru. Poprel, že by sa dňa 30.8.2005 dopustil závažného porušenia pracovnej disciplíny, keď v tento deň bol na rodinnej dovolenke mimo územia Slovenskej republiky. Poprel, žeby si vyplatil zálohy na mzdu za mesiace máj a jún 2005 vo výške 3.107.500,- Sk. Namietal, že ukončeniu pracovného pomeru s ním podľa stanov OSBD Poprad a podľa Zákonníka práce malo predchádzať odvolanie z funkcie.

3. Rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 17C/205/2005 z 16.6.2010 súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu vykonané listom žalovaného z 31.8.2005 je neplatné; návrh na určenie, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá zamietol; konanie o náhradu mzdy za obdobie od 6.9.2005 do 16.12.2005 zastavil; nárok na náhradu mzdy žalobcu za obdobie od 16.12.2005 do 30.4.2007 vylúčil na samostatné konanie; o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania; žalobcu zaviazal zaplatiť súdny poplatok vo výške 99,50 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet Okresného súdu Poprad pripojenou poštovou poukážkou. Rozsudok v časti 1. - 4. výroku a 6. výroku nadobudol právoplatnosť 14.7.2010.

4. Podaním z 27.10.2011 žalobca žiadal, aby súd pripustil zmenu petitu žaloby tak, že by zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcovi náhrady mzdy za január 2006 vo výške 2.005,50 eur so 6 %-ným p.a. úrokom z omeškania od 9.2.2006 do zaplatenia, za február 2006 vo výške 2.005,50 eur so 7 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.3.2006 do zaplatenia, za marec 2006 vo výške 2.005,50 eur so 7 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.4.2006 do zaplatenia, za apríl 2006 vo výške 2.005,50 eur so 7 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.5.2006 do zaplatenia, za máj 2006 vo výške 2.005,50 eur so 8 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.6.2006 do zaplatenia, za jún 2006 vo výške 2.005,50 eur s 8 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.7.2006 do zaplatenia, za júl 2006 vo výške 2.005,50 eur s 9 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.8.2006 do zaplatenia, za august 2006 vo výške 2.005,50 eur s 9 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.9.2006 do zaplatenia, za september 2006 vo výške 2.005,50 eur s 9,5 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.10.2006 do zaplatenia, za október 2006 vo výške 2.005,50 eur s 9,5 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.11.2006 do zaplatenia, za november 2006 vo výške 2.005,50 eur s 9,5 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.12.2006 do zaplatenia, za december 2006 vo výške 2.005,50 eur s 9,5 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.1.2007 do zaplatenia, za január 2007 vo výške 2.005,50 eur s 9,5 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.2.2007 do zaplatenia, za február 2007 vo výške 2.005,50 eur s 9,5 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.3.2007 do zaplatenia, za marec 2007 vo výške 2.005,50 eur s 9 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.4.2007 do zaplatenia, za apríl 2007 vo výške 2.005,50 eur s 8,5 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 9.5.2007 do zaplatenia a na náhradu trov konania. Uznesením z 24.1.2002 súd pripustil zmenu petitu žaloby v zmysle návrhu žalobcu.

5. Na pojednávaní 24.1.2012 žalobca zobral späť žalobu v časti uplatneného nároku na náhradu mzdy za obdobie od 16.12.2005 do 31.12.2005. V zmysle § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd konanie o zaplatenie mzdy za obdobie od 16.12.2005 do 31.12.2005 zastavil.

6. Právny zástupca žalobcu Mgr. Adrián Bobko na pojednávaní na podanej žalobe trval. Žiadal, aby súd návrhu v zmysle zmeneného petitu vyhovel. K vznesenému návrhu právneho zástupcu žalovaného k započítaniu náhrady mzdy zaplatenou zmluvnou pokutou poukazoval na ustanovenie § 17 ods. 3 Zákonníka práce a v tejto súvislosti na ustanovenie uzatvorenej pracovnej zmluvy, podľa ktorého

neplatnosť právneho úkonu, v časti ktorý sa týka dohodnutej zmluvnej pokuty, nemôže uznať, pretože túto neplatnosť nespôsobil sám. Poukazoval na uznesenie predstavenstva OSBD Poprad, z ktorého vyplýva vyplatenie zmluvnej pokuty. Zmluvná pokuta bola vyplatená žalobcovi vo výške 1.371.160,- Sk dňa 22.8.2005, avšak bola vyplatená z titulu, že viac ako jeden rok nebola žalobcovi vyplácaná mzda. Išlo o závažné porušenie povinnosti zamestnávateľa. Z tohto titulu vyplatenie zmluvnej pokuty sa nezdá byť takým nemorálnym právnym aktom v rozpore s dobrými mravmi. K započítaniu nároku žalobcu u žalovaného uvádzal, že v pracovnoprávných vzťahoch nie je možné aplikovať ustanovenie Občianskeho zákonníka týkajúceho sa zániku nároku započítaním. V prípade, že by súd mal za to, že započítanie je možné, trval na vznesenej námietke premlčania, pretože žalovaný sa o vyplatenú zmluvnej pokuty dozvedel 28.8.2005.

7. Právny zástupca žalobcu Mgr. Stanislav Fekete na pojednávaní na podanej žalobe trval. Tvrdil, že žalobcovi za obdobie od 1.1.2006 do 30.4.2007 nebola vyplácaná mzda zo strany žalovaného ako zamestnávateľa. Žalovaný v priebehu konania vzniesol kompenzačnú námietku započítania zmluvnej pokuty vyplatenej vo výške 1.371.168,- Sk žalobcovi. Poukazoval na skutočnosť, že neplatnosť tejto časti právneho úkonu žalobca nespôsobil sám, a preto neplatnosť tejto časti právneho úkonu nemôže byť žalobcovi na ujmu. Zákonník práce neobsahuje započítanie ako spôsob zániku záväzku a na zánik záväzkov z pracovnoprávných vzťahov nie je možné subsidiárne použiť ustanovenie § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže nejde o ustanovenie všeobecné, tak ako to predpokladá ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce. Ak by súd dospel k právnemu názoru, že na strane žalobcu je záväzok voči žalovanému titulom náhrady mzdy a na strane žalovaného voči žalobcovi titulom vyplatenej zmluvnej pokuty, neexistuje právna možnosť uspokojenia tohto záväzku žalovaným formou započítania.

8. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní navrhol žalobu zamietnuť. Uvádzal, že žalobca potvrdil, že dňa 22.8.2005 zo strany žalovaného mu bola vyplatená zmluvná pokuta vo výške 1.371.160,- Sk v zmysle čl. I bod 6 uzatvorenej pracovnej zmluvy medzi účastníkmi konania. V rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 17C/205/2005 z 16.6.2010 bolo konštatované, že predmetné ustanovenie pracovnej zmluvy je absolútne neplatný právny úkon. Na základe dohody účastníkov konania z 30.4.2005 bola vyplatená žalobcovi zmluvná pokuta vo výške 1.371.160,- Sk - 45.514,17 eur. Do výšky uplatneného nároku 32.088,- eur ako procesnú obranu započítal žalovaný vyplatenú zmluvnú pokutu. Nesúhlasil so vznesenou námietkou premlčania uplatneného nároku. Právny zástupca žalovaného súhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby v časti uplatneného nároku na náhrady mzdy za obdobie od 16.12.2005 do 31.12.2005. V prípade, že by sa súd nestotožnil s názorom týkajúcim sa započítania predmetných pohľadávok účastníkov konania, poukázal na skutočnosť, že žalobca ako zálohy na mzdy od žalovaného vyplatil sumu 3.107.500,- Sk - 103.150,10 eur. Suma, ktorá zostala žalobcovi v rámci vyplatených záloh na mzdy prekračuje nárok žalobcu na náhradu mzdy podstatným spôsobom.

9. Rozsudkom súdu 1. stupňa z 11.5.2012 súd konanie o náhradu mzdy za obdobie od 6.12.2005 do 31.12.2005 zastavil; žalobu zamietol; žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému trovy právneho zastúpenia vo výške 3.092,60 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

10. Na pojednávaniach konaných po zrušení rozsudku súdu 1. stupňa právny zástupca žalobcu uvádzal, že netrvá na vyjadrení, že žalobca si v deň 22.8.2005 nechal sumu 1.371.160,- Sk. Tvrdil, že žalobca sumu 1.371.160,- Sk v deň 22.8.2005 z pokladne OSBD Poprad vybral a potom vložil späť do pokladne uvedomujúc si, že pred nástupom na dovolenku nie je vhodné mať u seba takúto hotovosť. Povedal, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal existenciu pohľadávky voči žalobcovi v rozsahu 1.371.160,- Sk. Z vykonaného dokazovania je preukázané, že suma 1.371.160,- Sk reálne vyplatená žalobcovi nebola. Navyše v zmysle Zákonníka práce nie je prípustné započítanie. Uviedol, že žalobca nárok na náhradu mzdy uplatnil včas podaním z 2.11.2005.

11. Žalobca na pojednávaniach uviedol, že sumu 1.371.160,- Sk z pokladne OSBD Poprad neprijal, nebola mu vyplatená. Poukázal na zmätočný a neštandardný stav v OSBD Poprad v roku 2005. Ak vyberal v tomto čase peniaze z pokladne OSBD Poprad, tieto preukázateľne použil na účel platieb OSBD. K daňovému priznaniu za r. 2005 povedal, že ho podal z opatrnosti radšej na vyššiu sumu, ako bol jeho skutočný príjem.

12. Právny zástupca žalovaného tvrdil, že v deň 22.8.2005 žalobca sumu 1.371.160,- Sk najskôr vrátil do pokladne OSBD, následne v tento deň si sumu 1.371.160,- Sk vyplatil. Poukazoval na rozporné

tvrdenie žalobcu, právneho zástupcu žalobcu v priebehu konania k vyplateniu sumy 1.371.160,- Sk, ktorí najskôr potvrdili vyplatenie sumy žalobcovi, neskôr vyplatenie popierali. Z daňového priznania žalobcu za r. 2005 jednoznačne vyplýva vyplatenie sumy 1.371.160,- Sk žalobcovi. Právny zástupca žalovaného namietal, že žalobca si oneskorene uplatnil nárok na náhradu mzdy a to až podaním z 2.11.2005. Týmto podaním mohol žalobca účinne uplatniť len nárok na náhradu mzdy splatnej, nie do budúca. Právny zástupca žalovaného vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku za náhradu mzdy od 6.9.2005 do 9.12.2006. Opätovne poukázal na zánik uplatneného nároku žalobcu započítaním.

13. Štatutárny zástupca žalovaného upriamil pozornosť k rozporným tvrdeniam žalobcu o vyplatení a vrátení sumy 1.371.160,- Sk.

14. Súd prvej inštancie dňa 16.4.2014 rozsudkom žalobu zamietol; žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 6.227,48 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Proti rozsudku žalobca podal odvolanie. Odvolací súd uznesením z 10.12.2015 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie.

15. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom z 23.3.2016, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 9.445,26 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 3.408,50 eur k rukám právneho zástupcu žalovaného. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Odvolací súd uznesením z 10.10.2017 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

16. Po rozhodnutí odvolacieho súdu predmetom konania bol nárok na náhradu mzdy vo výške 22.642,74 eur s prisl. za obdobie od 1.1.2006 do 8.12.2006.

17. Z pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi konania dňa 1.5.2004 súd zistil, že žalobca vykonával počnúc dňom 1.5.2004 funkciu riaditeľa správy družstva. Pracovný pomer bol uzatvorený na dobu určitú do 30.4.2007. V čl. I bod 6 pracovnej zmluvy bol dohodnutý výplatný termín 8. deň v mesiaci.

18. Podľa čl. I bod 6 tretia veta pracovnej zmluvy, v prípade, že zamestnávateľ z akýchkoľvek dôvodov nepoukáže zmluvne dohodnutú mzdu do peňažného ústavu na účet na tento účel zriadený je povinný zamestnancovi uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 3 % zo základnej mzdy za každý deň omeškania.

19. Z dohody uzatvorenej medzi účastníkmi konania 30.4.2005 súd prvej inštancie zistil, že jej predmetom je vysporiadanie dlžnej čiastky dlžníka voči veriteľovi v celkovej výške 533.770,- Sk a zmluvnej pokuty vo výške 2.539.185,- Sk, ktorá veriteľovi vznikla nezaplatením základnej mesačnej mzdy: od 19.4.2004 do 30.4.2004 á 25.900,- Sk, od 1.5.2004 do 31.5.2004 á 29.200,- Sk, od 1.6.2004 do 30.4.2005 á 44.800,- Sk a zmluvnej pokuty vo výške 3 % zo základnej mzdy za každý deň omeškania, vzájomne dohodnutej účastníkmi pracovnoprávneho vzťahu, v zmysle čl. I bod 6 uzavretej pracovnej zmluvy zo dňa 19.4.2004 a zo dňa 1.5.2004. Nezaplatenie základnej mesačnej mzdy za obdobie od apríla 2004 do januára 2005 vo výške 413.500,- Sk je predmetom súdneho konania vedeného na Okresnom súde v Poprade sp. zn. 18C/93/2004. Účastníci tejto dohody, v súlade s § 516 Občianskeho zákonníka, zmenili obsah akcesorického záväzku čl. I bodu 6 pracovnej zmluvy tak, že výška dojednanej zmluvnej pokuty sa zmenila na 2 % zo základnej mzdy za každý deň omeškania.

20. Zo zápisnice č. 2 zo zasadnutia predstavenstva Okresného stavebného bytového družstva Poprad konaného 29.4.2005 súd zistil, že uznesením č. 10/4/2005 predstavenstvo Okresného stavebného bytového družstva Poprad schválilo vysporiadanie súdnych sporov vedených na Okresnom súde v Poprade vo veci nevyplatenie mzdy formou mimosúdneho vyrovnania žalobcovi i V.. Q. V. s tým, že súčasťou mimosúdnej dohody je aj vysporiadanie nároku na vyplatenie zmluvnej pokuty.

21. V konaní žalobca súdu predložil prehľad vyplatených a vrátených záloh vrátane vyplatených a príjmových pokladničných dokladov, z ktorých vyplýva vyplatenie a vrátenie predmetných záloh, z ktorého súd zistil, že žalobcovi 2.5.2005 bola vyplatená zo strany žalovaného záloha vo výške 3.000,- Sk, dňa 3.5.2005 záloha vo výške 3.000,- Sk žalovanému vrátil, dňa 9.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha 545.000,- Sk, dňa 9.5.2005 vyplatenú zálohu vo výške 545.000,- Sk vrátil. Dňa 3.5.2005 bola žalobcovi vyplatená záloha vo výške 120.000,- Sk, dňa 5.5.2005 bola vyplatená záloha 185.000,- Sk,

dňa 9.5.2005 vrátil zálohu vo výške 305.000,- Sk, dňa 3.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 245.000,- Sk, dňa 27.5.2005 vrátil zálohu vo výške 240.000,- Sk, dňa 26.5.2005 vrátil vyplatenú zálohu vo výške 300.000,- Sk, dňa 5.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 300.000,- Sk, dňa 26.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 180.000,- Sk, dňa 26.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 240.000,- Sk, dňa 14.6.2005 žalobca vrátil zálohu vo výške 600.000,- Sk, dňa 28.6.2005 vrátil zálohu vo výške 117.250,- Sk, dňa 20.6.2005 vrátil zálohu vo výške 300.000,- Sk, dňa 17.6.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 80.000,- Sk, dňa 20.6.2005 vrátil zálohu 80.000,- Sk, dňa 17.6.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 100.000,- Sk, dňa 20.6.2005 vrátil zálohu vo výške 100.000,- Sk, dňa 20.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 281.829,- Sk, dňa 20.5.2005 zálohu vo výške 281.829,- Sk uhradil B. W., dňa 23.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 210.379,- Sk, dňa 24.5.2005 zálohu vo výške 210.379,- Sk uhradil B. W., dňa 24.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 162.982,- Sk, dňa 24.5.2005 zálohu vo výške 162.982,- Sk vložil na účet F. W. P.B., dňa 11.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 310.000,- Sk, dňa 22.6.2005 žalobca vrátil zálohu vo výške 300.000,- Sk, dňa 20.6.2005 vrátil zálohu vo výške 300.000,- Sk, dňa 16.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 300.000,- Sk, dňa 23.6.2005 vrátil zálohu vo výške 300.000,- Sk, dňa 18.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 200.000,- Sk, dňa 22.6.2005 žalobca vrátil zálohu vo výške 200.000,- Sk, dňa 12.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 175.000,- Sk, dňa 12.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 400.000,- Sk, dňa 11.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 190.000,- Sk, dňa 16.5.2005 bola žalobcovi vyplatená záloha vo výške 180.000,- Sk, dňa 23.5.2005 vo výške 235.000,- Sk, dňa 19.8.2005 žalobca vrátil na účet žalovaného sumu 1.040.920,- Sk, dňa 20.6.2005 vrátil žalovanému zálohu vo výške 300.000,- Sk, dňa 24.6.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 392.500,- Sk, dňa 15.8.2005 vrátil zálohu vo výške 212.788,- Sk, dňa 20.6.2005 vo výške 300.000,- Sk, dňa 24.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 131.431,- Sk, dňa 24.5.2005 bola žalobcovi vyplatená záloha vo výške 120.491,- Sk, dňa 24.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 116.886,- Sk, dňa 24.5.2005 žalobca zaplatil sumu 116.886,- Sk na účet spoločnosti F. W. P.B., dňa 24.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 70.308,- Sk, dňa 24.5.2005 žalobca zaplatil sumu 70.308,- Sk na účet spoločnosti F. W. P.B., dňa 24.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 42.959,- Sk, dňa 24.5.2005 žalobca sumu 42.959,- Sk uhradil Spoločnosti A. W. W., dňa 24.5.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 25.522,- Sk, dňa 24.5.2005 žalobca sumu 25.522,- Sk uhradil na účet spoločnosti A. W. W., dňa 22.8.2005 žalobcovi bola vyplatená záloha vo výške 1.371.160,- Sk, dňa 22.8.2005 zálohu vo výške 1.571.160,- Sk vrátil žalovanému.

22. V prehľade zaplatených a vrátených záloh spracovaných žalovaným bolo konštatované, že celkovo žalobca dlhuje do pokladne žalovaného sumu 636.542,- Sk.

23. Z kópie výdavkového pokladničného dokladu OSBD Poprad z 22.8.2005 je zrejmé, že od žalobcu do pokladne bola prijatá suma 1.371.160,- Sk s uvedeným účelom „mzdy - vrátenie zálohy“.

24. Z kópie príjmového pokladničného dokladu OSBD Poprad z 22.8.2005 je zrejmé, že žalobcovi z pokladne bola vyplatená suma 1.371.160,- Sk s uvedeným účelom „zmluvné pokuty“.

25. Žalobca na pojednávaní popieral podpis na predmetných pokladničných dokladoch. Originály pokladničných dokladov nepredložili ani žalobca, ani žalovaný.

26. Z daňového priznania žalobcu za r. 2005 súd zistil úhrn príjmov žalobcu 2.585.919,- Sk.

27. Aplikujúc ustanovenia § 252 písm. g) ods. 1, § 79 ods. 1, § 1 ods. 4, § 17 ods. 3 a čl. 2 všetko Zákonníka práce v spojení s § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie uviedol, že je nesporné, že so žalobcom bol zo strany žalovaného neplatne skončený pracovný pomer okamžitým skončením pracovného pomeru zo strany žalovaného ako zamestnávateľa dňa 31.8.2005 a dňa 16.12.2005. O neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 31.8.2005 a z 16.12.2005 rozhodol tunajší súd v konaniach sp. zn. 17C/205/2005, 13C/37/2006. Pracovný pomer podľa pracovnej zmluvy mal žalobca dojednaný na dobu určitú do 30.4.2007. V konaní žalovaný uplatnil ako obranu nie ako vzájomný návrh do výšky uplatneného nároku žalobcu na náhradu mzdy sumu vyplatenú zo strany žalovaného žalobcovi dňa 22.8.2005 vo výške 1.371.160,- Sk - 45.514,- eur, titulom zmluvnej pokuty v zmysle čl. I bod 6 pracovnej zmluvy, ktorej výška bola zmenená dohodou uzavretou medzi žalobcom a žalovaným z 30.4.2005.

28. Na začiatku konania žalobca priznal vyplatenie zmluvnej pokuty 1.371.160,- Sk v súlade s pracovnou zmluvou dňa 22.8.2005. V priebehu konania vyplatenie zmluvnej pokuty popieral. Vykonaným dokazovaním súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalobcovi titulom zmluvnej pokuty bola dňa 22.8.2005 suma 1.371.160,- Sk vyplatená. Súd poukazujúc na rozporné tvrdenie žalobcu, právneho zástupcu žalobcu v priebehu konania, ktorí: právny zástupca žalobcu na pojednávaní 10.5.2011 potvrdil vyplatenie sumy 1.371.160,- Sk ako zmluvnej pokuty žalobcovi. Dňa 24.1.2012 právny zástupca opätovne uviedol, že suma 1.371.160,- Sk uplatnená žalobcom 22.8.2005 predstavuje zmluvnú pokutu. Žalobca v konaní sp. zn. 17C/205/2005 na pojednávaní 9.12.2009 potvrdil vyplatenie predmetnej sumy ako zmluvnej pokuty 22.8.2005. Až po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom žalobca i právny zástupca žalobcu popierali vyplatenie zmluvnej pokuty. Súd prvej inštancie je názoru, že ak by zmluvná pokuta žalobcovi v deň 22.8.2005 vo výške 1.371.160,- Sk vyplatená nebola, uvedenú skutočnosť by tvrdili v priebehu celého konania. Nejde o zanedbateľnú výšku sumy, ktorej vyplatenie by si žalobca nemusel pamätať. Napokon aj z daňového priznania žalobcu za r. 2005 vyplýva, že nad rámec mzdy dohodnutej v pracovnej zmluve 44.800,- Sk mesačne, čo predstavuje 537.600,- Sk ročne, musela byť žalobcovi vyplatená ďalšia suma, keď príjem z daňového priznania vyplývajúci je 2.585.919,- Sk. Suma 1.371.160,- Sk bola zahrnutá v daňovom priznaní. Súd prvej inštancie vôbec neuveril tvrdeniu žalobcu, že sumu príjmu za r. 2005 do daňového priznania z dôvodu opatrnosti uviedol vo vyššej výške obávajúc sa kontroly daňového úradu. Predsa do daňového priznania žiadna osoba, či už fyzická osoba resp. právnická osoba logicky nebude uvádzať príjem nepomerne vyšší, aký v skutočnosti mala. I keď súd nemal k dispozícii originály pokladničných dokladov z 22.8.2005, neuveril tvrdeniu žalobcu, že na dokladoch nie sú jeho podpisy, keď uvedené žiadnym spôsobom nepreukázal. Naopak i svedkyňa J.. V. Š. potvrdila výber sumy 1.371.160,- Sk z pokladne OSBD Poprad vzhľadom na zistený stav pokladne. Potvrdila, že na pokladničných dokladoch sa stále uvádzal účel platby, a teda je zrejme, že na výdavkovom pokladničnom doklade je uvedený účel - zmluvné pokuty (č.l. 251).

29. K vyplateniu zmluvnej pokuty 1.371.160,- Sk žalobcu súd prvej inštancie upustil od výsluchu navrhutej svedkyne M. Š., keď vzhľadom na pobyt svedkyne v zahraničí s poukazom na hospodárnosť konania nebolo možné zabezpečiť účasť svedkyne na pojednávaní. Vzhľadom na ostatné vykonané dôkazy k uplatneniu sumy 1.371.160,- Sk súd je názoru, že výsluch M. Š. nebol nevyhnutný. Na výsluchu svedkyne Ľ. A. právny zástupca žalovaného netrval.

30. Súd prvej inštancie dospel k jednoznačnému názoru, že ust. čl. I bod 6 pracovnej zmluvy uzavretej dňa 1.5.2004 predstavujú absolútne neplatný právny úkon. Súd k tomuto záveru dospel v konaní sp. zn. 17C/205/2005. Opätovne je potrebné uviesť, že za absolútne neplatnú časť právneho úkonu pracovnej zmluvy z 1.5.2004 súd považuje čl. I bod 6 tretia veta pracovnej zmluvy, týkajúci sa dohodnutej zmluvnej pokuty vo výške 3 % zo základnej mzdy za každý deň omeškania zamestnávateľa. Zákoník práce účinný k 1.5.2004 zakotvoval zmluvné zabezpečovacie prostriedky: dohodu o zrážkach zo mzdy, ručenie, zriadenie záložného práva. Ide o kogentné vymedzenie zmluvných zabezpečovacích prostriedkov v pracovnom práve. Neprichádza do úvahy kumulácia zabezpečovacích právnych prostriedkov ani subsidiárna pôsobnosť Občianskeho zákonníka v oblasti zabezpečovacích prostriedkov. Zákoník práce má kogentnú povahu a v prípade, že Zákoník práce pozná iba tri druhy zabezpečovacích prostriedkov, nemožno okruh zabezpečovacích prostriedkov rozšíriť aplikujúc § 1 ods. 2 Zákoníka práce. V pracovnoprávných vzťahoch nemožno dohodnúť zabezpečovací prostriedok zmluvnú pokutu preto je právny úkon v časti týkajúcej sa zabezpečovacieho prostriedku absolútne neplatným právnym úkonom. Navyše v zmysle čl. 2 Zákoníka práce účinného k 1.5.2004, výkon práv a povinností vyplývajúci z pracovnoprávných vzťahov, musí byť v súlade s dobrými mravmi, nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov. Dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 3 % za každý deň omeškania, čo predstavuje 1.095 % ročne, je absolútne neprimeraná, šikanujúca v rozpore so zásadami morálky a dobrými mravmi. Navyše zmluvná pokuta bola dojednaná zo strany zamestnávateľa, ktorý z akýchkoľvek dôvodov nepoukáže zmluvne dohodnutú mzdu zamestnancovi. Týmto ustanovením bol zamestnanec za úkon zamestnávateľa neprimerane zvýhodnený a zamestnávateľ diskriminovaný. Inštitút zmluvnej pokuty bez ohľadu na to, že ho nemožno dohodnúť v pracovnom práve, by takouto dohodou bol zneužitý na šikanovanie jednej zmluvnej strany. Aplikujúc § 1 ods. 2 Zákoníka práce účinného k 1.5.2004 a § 39 Občianskeho zákonníka, ust. č. 1, bod 6 tretia veta pracovnej zmluvy je absolútne neplatným dojednaním v rámci pracovnej zmluvy. Na posúdení neplatnosti časti pracovnej zmluvy nič nemení dohoda strán z 30.4.2005 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným, v ktorej zmluvné strany dohodli zmenu výšky zmluvnej

pokuty z 3 % za každý deň omeškania na 2 % za každý deň omeškania. I dohodnutá zmluvná pokuta 2 % denne - 730 % ročne je absolútne neprimeraná, šikanujúca, v rozpore s dobrými mravmi.

31. Pokiaľ zmluvná pokuta bola žalobcovi vyplatená z absolútne neplatného právneho úkonu žalovaný titulom bezdôvodného obohatenia v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka má právo domáhať sa voči žalobcovi vrátenia poskytnutého plnenia titulom neplatného právneho úkonu. Žalovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia neuplatnil v samostatnom konaní, ale v tomto konaní ako obranu proti uplatnenému nároku na náhradu mzdy. Pokiaľ žalobca v konaní namietal, že započítanie nárokov vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov nie je možné, je potrebné v tejto súvislosti poukázať na právny názor odvolacieho súdu, ktorý konštatoval, že podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce (účinného k 24.1.2012), ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Jednotlivé spôsoby a možnosti úpravy sporných nárokov vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov vyplývajú z § 32 a násl. prvej časti Zákonníka práce (účinného k 34.1.2012). Jedným z týchto spôsobov je dohoda o sporných nárokoch (§ 32 Zákonníka práce). Ako ďalšie spôsoby úpravy sporných nárokov, teda aj spôsoby zániku pohľadávok zamestnanca a zamestnávateľa, Zákonník práce v § 33 uvádza aj zloženie do úradnej úschovy. Z ustanovení § 32 až 35 Zákonníka práce však v žiadnom prípade nevyplýva možnosť úpravy (uspokojenia) sporných nárokov započítaním. Zákonník práce (činný k 24.1.2012) v prvej časti vôbec neupravuje spôsob zániku pracovnoprávneho nároku započítaním, pričom okruh spôsobov úpravy sporných nárokov z pracovnoprávných vzťahov je v tejto časti vyčerpávajúco vymedzený, avšak bez možnosti započítania. Nedošlo k zániku záväzku na náhradu mzdy započítaním, preto bol nárok žalobcu na náhradu mzdy v zásade dôvodný.

32. Súd prvej inštancie nároku na náhradu mzdy na obdobie od 1.1.2006 do 8.12.2006 vyhovel rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu k námietke premlčania, podľa ktorého nárok na náhradu mzdy za uvedené obdobie nie je premlčaný. Okresný súd za rozhodujúci dátum pre začiatok plynutia premlčacej doby považuje deň 3.11.2005, keď žalobca dňa 2.11.2005 podal návrh na zmenu petitu žaloby, v ktorom okrem iného žiadal náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku od 6.9.2005. Týmto podaním žalobca najneskôr presne označil právo, ktoré uplatňuje. Nárok žalobcu na náhradu mzdy za obdobie od 1.1.2006 do 9.12.2006 sa preto vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe nepremiľchal.

33. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu i uplatnený úrok z omeškania, ktorý s poukazom na vyššie uvedené odôvodnenie taktiež nie je premlčaný, keď je uplatnený za obdobie od 9.2.2006 do zaplatenia, pričom za rozhodujúci okamih pre začiatok plynutia premlčacej doby súd považuje deň 3.11.2005, keď žalobca dňa 2.11.2005 podal návrh na zmenu petitu žaloby, v ktorom okrem iného žiadal náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku od 6.9.2005. Týmto podaním žalobca najneskôr presne označil právo, ktoré uplatňuje.

34. Výška uplatneného úroku z omeškania je v súlade s citovanou právnou úpravou. Úrok z omeškania odo 9. dňa nasledujúceho mesiaca po mesiaci, za ktorých žalobca uplatnil náhradu mzdy vyplýva z čl. I. bod 6 pracovnej zmluvy žalobcu z 1.5.2004, podľa ktorej výplatný termín je vždy 8. deň mesiaca. Mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie.

35. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, úspešnému žalobcovi súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

36. Proti tomuto rozsudku ako celku podal žalovaný včas odvolanie, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

37. V podanom odvolaní uviedol, že splatnosťou sa právo na náhradu mzdy stáva súdom uplatniteľným právom, teda stáva sa nárokom a od tohto okamihu začína plynúť trojročná premlčacia lehota na uplatnenie tohto nároku. Zákonník práce neuplatňuje osobitne splatnosť náhrady mzdy. Podľa žalovaného je mzda splatná pozadu za mesačné obdobie (pokiaľ nie je dohodnuté inak), a to v najbližšom výplatnom termíne po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytuje. V tomto smere žalovaný poukázal na to, že podaním zo dňa 3.11.2005 si žalobca nemohol uplatniť nárok na náhradu mzdy za obdobie od 3.11.2005 až do 30.4.2007, nakoľko splatné v čase tohto podania boli len mzdy za

obdobie do 30.9.2005. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 4Cdo 159/2008, Cdo 243/2008 uviedol, že náhrada mzdy je rovnako ako mzda splatná pozadu za mesačné obdobie. Premlčujú sa teda jednotlivé náhrady za ten, ktorý mesiac podľa toho ako nastala ich splatnosť. Podľa odvolateľa, ak teda súd prvej inštancie uznesením z 9.12.2009 pripustil zmenu žaloby nešlo len o upresnenie žaloby, ale o rozšírenie žalobného návrhu, preto sa týmto podaním žalobca nemohol objektívne domáhať niečoho čo nebolo splatné a návrhom zo dňa 9.12.2009 sa preto žalobca domáhal viac ako tak mohol reálne urobiť k dátumu 2.11.2005. A z uvedeného dôvodu preto podľa odvolateľa súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným.

38. K otázke zákazu zneužitia práva a výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi žalovaný uviedol, že žiadal žalobu zamietnuť aj z dôvodu, že priznanie náhrady mzdy je v rozpore s čl. 2 Zákonníka práce s poukazom na čl. 5 CSP, najmä s dôrazom na to, že v konaní bolo preukázané, že žalobca si vyplatil zmluvnú pokutu vo výške 45.514,- eur. K tejto relevantnej námietke žalovaného sa súd prvej inštancie vyjadril stroho v tom smere, že je v zmysle § 391 ods. 2 CSP po zrušení rozhodnutia viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Tu je však potrebné podľa žalovaného uviesť, že v tomto smere odvolací súd nevyslovil žiaden právny názor. V tomto smere poukázal žalovaný na nález Ústavného SR z 24.1.2013, sp. zn. II. ÚS 99/2012, z ktorého vyplýva, že „nezaujatie žiadneho stanoviska k namietanej otázke, či uplatnenie na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo v rozpore s dobrými mravmi zakladá zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia“ alebo aj na obdobný nález Ústavného súdu Českej republiky z 2.4.2001, sp. zn. IV. ÚS 22/01. V rámci konania bolo podľa žalovaného pred súdom prvej inštancie preukázané, že žalobca sa vyplatením zmluvnej pokuty neprimerane zvýhodnil (čo konštatuje aj súd prvej inštancie v odseku 55). Žalovaný na poslednom pojednávaní uplatnil ako ďalší prostriedok svojej obrany zamietnutie žaloby z dôvodu, že výkon práva zo strany žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi. Za situácie, keby odvolací súd neuznal spôsoby obrany žalovaného spočívajúce v premlčaní nároku žalobcu, resp. k započítaniu zmluvnej pokuty na nárok žalobcu, bol žalovaný toho názoru, že výkon práva žalobcom je v rozpore s dobrými mravmi a k takejto realizácii práva by nemala byť poskytnutá súdna ochrana. Žalobca si vyplatil zmluvnú pokutu v celkovej výške 45.514,- eur s tým, že celkový nárok na náhradu mzdy žalobcu, ktorý presne špecifikoval 9.12.2009 predstavuje sumu 32.088,- eur bez príslušenstva. Ak z vykonaného dokazovania je zrejmé, že celková suma vyplatennej zmluvnej pokuty predstavuje sumu vyššiu ako bol nárok žalobcu na náhradu mzdy, priznanie náhrady mzdy žalobcovi nie je možné považovať za výkon práva v súlade s dobrými mravmi. V tomto smere je potrebné, aby sa pri posudzovaní tohto prípadu prihliadlo aj na základné zásady Zákonníka práce najmä čl. 2, keď výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi, nikto tieto práva a povinnosti nemôže zneužívať na škodu druhého účastníka. Vyplatenie náhrady mzdy žalobcovi za daného stavu by podľa žalovaného znamenalo zneužitie jednoduchého práva a prílišný formalizmus a popretie princípu spravodlivosti. K tejto argumentácii žalovaný poukázal napríklad na rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci I.ÚS 650/2013, podľa ktorého prehnane formalistický postup totiž vedie k sofistikovanému odôvodneniu zrejmej nespravodlivosti, čo predstavuje popretie základnej úlohy sudcu v každej ním posudzovanej kauze; cez zákon hľadať spravodlivé riešenie sporu, ktoré bude všeobecne akceptované nie len v právnickej, ale aj v laickej verejnosti.

39. Ďalej žalovaný v podanom odvolaní namietal priznanie úrokov z omeškania, keď Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania, a preto je potrebné skúmať či je možné použiť úpravu z Občianskeho zákonníka, keď na základe subsidiárnej pôsobnosti v zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce je zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v jeho 8. časti. Podľa súčasnej právnej úpravy, by preto podľa žalovaného nemalo do úvahy prichádzať priznanie úrokov z omeškania pre náhradu mzdy vyplývajúcu z neplatného skončenia pracovného pomeru. V tomto smere žalovaný poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR vo veci ÚS 494/2019 zo dňa 9.10.2013.

40. Ďalej žalovaný zdôraznil v podanom odvolaní, že v zmysle čl.2 CSP by súdy mali v právne a skutkovo rovnakých veciach rozhodovať rovnako, inak nemožno hovoriť o spravodlivom rozhodovaní. Na skutkovo právne rovnaký prípad je možné podľa žalovaného považovať vec, ktorá bola riešená na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 7C/48/2006, kde rovnako žalobca požadoval od žalovaného zaplatenie mzdy. Citovaný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove 13Co/41/2009. V tomto prípade súd prvej inštancie aplikoval čl. 2 Zákonníka práce vo vzťahu k žalobcovi a žalobu zamietol. Ako v tomto prípade aj v citovanom prípade bolo na strane žalovaného Okresné Stavebné bytové družstvo Poprad.

41. Záverom žalovaný žiadal, aby v zmysle ustanovenia § 72 ods. 2 Zákonníka práce odvolací súd nepriznal žalobcovi náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov.

42. Na základe vyššie uvedených skutočností v rámci svojho odvolacieho návrhu žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania.

43. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na názor odvolacieho súdu, podľa ktorého návrh na náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku od 1.1.2006 do 9.12.2006 vrátane zákonného úroku z omeškania premičaniu nepodlieha. Podľa žalobcu treba vychádzať zo skutkového stavu v čase vyhlásenia rozhodnutia, preto pokiaľ žalovaný uvádzal, že si žalobca nemohol uplatniť nárok na náhradu mzdy za obdobie od 3.11.2005 do 30.4.2007 z dôvodu, že nebol splatný v čase rozhodnutia už bol tento nárok v celom rozsahu splatný, a preto ho žalobca mohol požadovať na súde.

44. K otázke zákazu zneužitia práva a výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi podľa žalobcu nebolo v konaní reálne preukázané, žeby si žalobca zmluvnú pokutu vo výške 45.514,- eur ponechal. Z toho dôvodu nie je možné považovať zaplatenie náhrady mzdy zo strany žalovaného za konanie v rozpore s dobrými mravmi práve naopak, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o tom, že by vyplatenie náhrady mzdy zo strany žalovaného bolo v rozpore s dobrými mravmi spôsobilo by to rozpor s dobrými mravmi, pretože návrh na náhradu mzdy žalobcovi bol súdom z časti priznaný.

45. K otázke priznania úrokov z omeškania je podľa žalobcu potrebné poukázať na právny názor odvolacieho súdu, ktorý konštatoval, že podľa čl. 1 ods. 4 Zákonníka práce (účinného od 24.1.2012), ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Na základe tohto právneho názoru odvolacieho súdu má teda žalobca za to, že vo veci priznania úroku z omeškania sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobca zároveň upriamil pozornosť odvolacieho súdu na uznesenie Ústavného súdu SR vo veci III. ÚS 460/2017.

46. Zároveň bol žalobca toho názoru, že za skutkovo a právne rovnakú vec nemôže absolútne považovať žalovaným zmieňovanú vec, a to konanie, ktoré bolo vedené Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 7C/48/2006, a to z toho dôvodu, že predmetná vec bola zamietnutá a z toho dôvodu bola žalobcovi v predmetnej veci žalovaným poskytnutá záloha mzdy, a to vo výške prevyšujúcej nárok uplatnený žalobcom. Je teda podľa žalobcu zrejmé, že sa jedná o diametrálne odlišné konania s odlišnými skutkovými okolnosťami a teda nie je možné sa dovolať spravodlivého rozhodnutia, ak ide o skutkovo odlišné konanie.

47. K otázke aplikácii § 79 ods. 2 Zákonníka práce žalobca upriamil pozornosť na znenie ustanovenia § 154 CSP, keď podľa neho žalovaný uplatnil túto námietku, ktorá je prostriedkom procesnej obrany neskoro, a to aj vzhľadom na dĺžku konania, ktoré s vedie od roku 2011, pričom žalovaný mohol túto námietku uplatniť kedykoľvek počas konania.

48. Zároveň žalobca poukázal na skutočnosť, že pozornosti žalovanému ušlo to, že súd už právoplatne rozhodol rozsudkom zo dňa 23.3.2016 o povinnosti zaplatiť žalovanému sumu predstavujúcu náhradu mzdy vo výške 9.445,26 eur, a to za obdobia od 9.12.2006 do 30.4.2007, teda za obdobie presahujúce 12 mesiacov.

49. Na základe vyššie uvedeného mal žalobca za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, a preto žiadal, aby ho odvolací súd potvrdil.

50. Žalovaný vo svojej replike k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu uviedol, že tvrdenie žalobcu, že si neponechal zmluvnú pokutu nie je pravdivé, nakoľko to súdy v tomto konaní konštatovali. K otázke priznania úroku z omeškania zotrval na dôvodoch uvedených v odvolaní a k otázke rozhodnutia o skutkovo rovnakých veciach rovnako zotrval na tom, že ide o skutkovo rovnakú vec.

51. Žalovaný trval na tom, že ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce môže odvolateľ uplatniť aj v odvolacom konaní nakoľko ustanovenie § 154 CSP sa vzťahuje na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. Podľa názoru odvolateľa žiadosť žalovaného na aplikáciu ustanovenia § 79 ods. 2

Zákonníka práce nie je možné zaradiť medzi tieto prostriedky, keďže aplikácia tohto ustanovenia nie je hmotnoprávnou námietkou v zmysle ustanovenia § 149 CSP.

52. Žalobca dupliku k replike žalovaného nepodal.

53. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaného rozsudkom č.k. 10CoPr/1/2018-548 zo dňa 11.6.2020 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a vyslovil, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

54. Odvolací súd z dôvodu, že mal za to, že na vec sa vzťahuje ustanovenie všeobecného právneho predpisu, ktoré v doterajšom rozhodnutí súdom prvej inštancie o veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzval obe procesné strany, aby sa vyjadrili k možnému použitiu článkov 2 Zákonníka práce v spojení s § 20 ods. 1 a z toho vyplývajúcej absolútnej neplatnosti dohody o zmluvnej pokute na zabezpečenie práv a povinností z pracovnoprávnych vzťahov.

55. Citujúc ustanovenia § 20 ods. 1 Zákonníka práce v nadväznosti na § 18, z uvedeného vyplýva, že čl. 1 ods. 6 pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi konania dňa 1.5.2004 podľa ktorého v prípade, že zamestnávateľ z akýchkoľvek dôvodov nepoukáže zmluvne dohodnutú mzdu do peňažného ústavu na účet, na tento účel zriadený, je povinný zamestnancovi uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 3 % zo základnej mzdy za každý deň omeškania za odporujúci kogentnej povahy zabezpečovacích prostriedkov v pracovnoprávnych vzťahoch, explicitne vymenovaných v § 20 ods. 1 Zákonníka práce a z uvedeného dôvodu treba považovať pracovnú zmluvu v tejto časti za absolútne neplatnú. Táto neplatnosť preto následne postihuje aj dohodu uzatvorenú v zmysle § 516 a § 588 Občianskeho zákonníka medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom dňa 30.4.2005 (čl. 102 - 103 pôvodného spisu (sp. zn. 17C/205/2005) pred vylúčením tejto veci na samostatné konanie), v časti zmluvnej pokuty vo výške 3 % a zo základnej mzdy za každý deň omeškania vyčíslenej v tejto dohode na sumu vo výške 2.539.185,- Sk, ako aj následnú zmenu obsahu akcesorického záväzku článku 1 bodu 6 pracovnej zmluvy tak, že výška dojedanej zmluvnej pokuty sa mení na 2 % zo základnej mzdy za každý deň omeškania, t.j. na sumu v zmluvnej pokute vo výške 2.226.560,- Sk (73.908,25 eur).

56. Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti odvolací súd považuje aj zmenenú zmluvnú pokutu na 2 % zo základnej mzdy za každý deň omeškania (730 % ročne) za neprimerane vysokú a odporujúcu dobrým mravom. Navyše povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu za akékoľvek porušenie zmluvy zo strany zamestnávateľa a nikdy zo strany zamestnanca je v úplnom rozpore a so zásadou rovnosti zmluvných strán z dôvodu, že je šikanujúce a jednostranne diskriminujúce. Zmluvná pokuta je klasickým inštitútom zabezpečenia záväzkov účastníkov v občianskoprávnych vzťahoch, pričom však je potrebné zdôrazniť, že tento inštitút nemožno dezinterpretovať a zneužívať na šikanovanie, diskrimináciu niektorej zo zmluvných strán navyše, keď už ako to už bolo odvolacím súdom uvedené, túto nemožno aplikovať na zabezpečenie pracovno-právnych záväzkov.

57. Z vykonaného dokazovania okrem iného aj z výdavkového pokladničného dokladu žalovaného vyplýva, že žalobcovi bola vyplatená zmluvná pokuta minimálne vo výške 1.371.160,- Sk (č.l. 101 pôvodného spisu pred vylúčením na samostatné konanie), čo predstavuje po prepočte na euro sumu vo výške 45.514,- eur, čo sám žalobca vo svojej účastnickej výpovedi potvrdil, a to na pojednávaní konanom dňa 10.5.2011, preto jeho následné tvrdenie, že táto zmluvná pokuta mu nebola vyplatená už aj vzhľadom na značnú výšku možno podľa odvolacieho súdu považovať za zavádzajúce s tým, že možno v tomto smere prisvedčiť aj súdu prvej inštancie, že vyplatenie tejto zmluvy vyplýva aj zo samotného daňového priznania žalobcu, keď suma 1.371.160,- bola v tomto daňovom priznaní zahrnutá s tým, že následné vyjadrenie žalobcu, že túto sumu zahrnul do svojho príjmu za rok 2005 z dôvodu opatrnosti obávajúc sa kontroly daňového úradu možno považovať za absurdné už aj z dôvodu opatrnosti obávajúc sa kontroly daňového úradu možno považovať za absurdné už aj z dôvodu navýšenia základu dane, ktoré musel žalobca odvieť, preto ním uvádzané nadhodnotenie príjmu nad reálny príjem žalobcu sa vymyká akýmkoľvek zásadám logiky. Uvedenú skutočnosť výberu sumy potvrdila aj svedkyňa J.. V. Š.. Je preto potrebné prisvedčiť obrane žalovaného s tým, že kompenzačné účinky žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcu spočívajúce vo vyplatení zmluvnej pokuty nastali podľa ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka ku dňu stretnutia pohľadávok na mzdu žalobcu proti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného s tým, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia presahuje nárok žalobcu na náhradu mzdy.

58. Pokiaľ v čl. 1 bod 6 pracovnej zmluvy bol dohodnutý nárok na zmluvnú pokutu takéto dojednanie je podľa odvolacieho súdu absolútne neplatným právnym úkonom a vzhľadom na to, že ustanovenie § 20 ods. 1 Zákonníka práce zakotvuje výlučne 3 druhy zmluvných zabezpečovacích prostriedkov s tým, že zabezpečenie zmluvnou pokutou neuvádza. Existenciu akejkoľvek z týchto zabezpečovacích prostriedkov žalobca počas konania nepreukázal. Preto neplatnosť pracovnej zmluvy v časti dojednania zmluvnej pokuty v prípade nezaplatenia mesačnej dohodnutej mzdy na účet žalobcu má nevyhnutne dopad aj na platnosť dohody zo dňa 30.4.2005 (č.l. 102 pôvodného spisu). Predmetom tejto dohody je vyporiadanie dlžnej nevyplatennej mzdy a zmluvnej pokuty, pričom pracovná zmluva v čase dojednania zmluvnej pokuty a uvedená dohoda ohľadom jej vyplatenia je absolútne neplatným právnym úkonom, pretože svojím obsahom a účelom nielen odporuje zákonu, ale ho aj obchádza, pričom zároveň sa prieči aj dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Preto pokiaľ vyplatená zmluvná pokuta je vo vyššej výške než je uplatnený nárok žalobcu na vyplatenie mzdy je potrebné túto považovať len za obranu proti návrhu žalobcu, keď výkon tohto práva je v rozpore s dobrými mravmi a takémuto výkonu práva potom ako bola žalobcovi nepochybne vyplatená zmluvná pokuta, by nemala byť priznaná súdna ochrana na náhradu mzdy v celkovej výške 32.088,- eur, keď žalobcovi bola vyplatená titulom neplatného zmluvného dojednania zmluvná pokuta presahujúca túto výšku požadovanej náhrady mzdy, a to vo výške 45.514,- eur.

59. Odvolací súd tak ako to uviedol vyššie v zmysle ust. § 382 CSP oznámil obom stranám, že predmetnú vec bude posudzovať aj podľa ustanovenia článku 2 a § 20 ods. 1 zákona č. 311/2011 Z. z. v spojení s § 222 ods. 1, 2 zákona č. 311/2001 a § 39 Občianskeho zákonníka o výkone práva v rozpore s dobrými mravmi, o vydaní bezdôvodného obohatenia s tým, že k aplikácii vyššie uvedených ustanovení dal možnosť vyjadriť sa obom procesným stranám.

60. K vyjadreniu žalobcu, k výzve odvolacieho súdu o zmene posudzovania právnej veci odvolacím súdom, odvolací súd uvádza, že ním vznesená námietka premlčania neobstojí, keď tieto vzájomné pohľadávky, a to vyplatená zmluvná pokuta, ktorú ako už odvolací súd uviedol vyššie treba považovať len za obranu proti návrhu žalobcu na náhradu mzdy, sa stretli nasledujúcim dňom potom, ako žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie prvej požadovanej mesačnej mzdy za mesiac január 2006, ktorej splatnosť nastala dňa 9.2.2006, nakoľko suma 1.371.160,- Sk titulom zmluvnej pokuty bola žalobcovi vyplatená z pokladne žalovaného dňa 22.8.2005, t.j. skôr, ako vznikol žalobcovi nárok na náhradu mzdy. Z dôvodu, že od vyplatenia sumy žalobcovi žalovaným vo výške 1.371.160,- Sk dňa 22.8.2005 do splatnosti poslednej mesačnej nezaplatenej mzdy žalobcovi za mesiac apríl 2007 neuplynulo viac ako 3 roky, keď táto ostatná mesačná nezaplatená mzda žalobcovi mala byť podľa pracovnej zmluvy žalobcu zaplatená dňa 8.5.2007 a nasledujúcim dňom, teda 9.5.2007 sa s touto úhradou tejto poslednej mesačnej mzdy žalovaný dostal do omeškania je nepochybné, že k premlčaniu nároku žalovaného na vrátenie absolútne neplatnej a zaplatenej zmluvnej pokuty nedošlo pri aplikácii trojročnej všeobecnej premlčacej lehoty podľa Občianskeho zákonníka.

61. Pokiaľ žalobca argumentoval zvýšenú ochranu zamestnanca v prípade neplatnosti právneho úkonu, tak treba zdôrazniť, že žalobca bol u žalovaného v postavení riaditeľa správy, to znamená vrcholového manažéra, ktorý mal v tom čase najväčšie oprávnenia pokiaľ sa týka riadenia prevádzky žalovaného. Preto argumentácia ujmou, resp. jeho diskrimináciou neobstojí. Až absurdne pôsobí pre odvolací súd tvrdenie žalobcu, že zamestnávateľ, ktorého najvyšším predstaviteľom v čase podpísania pracovnej zmluvy bol žalobca, trval na zapracovaní absolútne neplatného dojednania, ktoré jednostranne znevýhodňovalo zamestnávateľa vo vzťahu k žalobcovi, keď iba zamestnávateľ bol povinný za splnenia tam daných podmienok zaplatiť žalobcovi zmluvnú pokutu, avšak žalobca na takúto povinnosť podľa pracovnej zmluvy nikdy nemohol byť zviazaný. V tomto smere pokiaľ žalobca ďalej vo svojom vyjadrení k zmene právnej kvalifikácie odvolacím súdom dôvodí skutočnosťou, že ako zamestnanec nie je povinný vydať toto bezdôvodné obohatenie zamestnávateľovi, nakoľko je slabšia strana v pracovnoprávnom vzťahu odvolací súd uvádza, že žalobca nie je nič povinný vydať, keď tento nárok zanikol skôr ako sa stretol s jeho pohľadávkou, keď nastali kompenzačné účinky nároku žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia a pohľadávky zo mzdy žalobcu s tým, že žalovaný si zostatok nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko suma 1.371.160,- Sk prevyšovala pohľadávku žalobcu na náhradu mzdy, neuplatňoval.

62. K následnému spochybňovaniu svedkyne J. V. Š. a záveru súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovi bola vyplatená suma 1.371.160,- Sk, na základe dohody zo dňa 30.4.2005 po zmene výšky zmluvnej pokuty na 2 % zo základnej mzdy za každý deň omeškania, odvolací súd uvádza, že na začiatku tohto konania žalobca priznal vyplatenie zmluvnej pokuty 1.371.160,- Sk v súlade s pracovnou zmluvou, keď následne po tom, ako začalo byť reálne, že z tejto zmluvnej pokuty by mohla byť kompenzovaná jeho pohľadávka voči žalobcovi, začal toto vyplatenie zmluvnej pokuty popierať. Zároveň je potrebné dodať, že aj jeho právny zástupca, a to výslovne na pojednávaní dňa 10.5.2011, potvrdil vyplatenie tejto zmluvnej pokuty žalobcovi, a opätovne sa tak stalo na pojednávaní dňa 24.1.2012 s tým, že rovnako žalobca na pojednávaní dňa 9.12.2009 potvrdil vyplatenie zmluvnej pokuty v tejto výške dňa 22.8.2005. Až následne po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom začal žalobca túto skutočnosť popierať, keď však nijako nevedel vysvetliť prečo príjem tejto sumy zahrnul do svojho daňového priznania za rok 2005, pričom jeho obrana pôsobí absurdne, keď dôvodil, že sa obával kontroly daňového úradu a túto sumu uviedol vo svojom príjme len z opatrnosti, nakoľko formálne o tomto príjme svedčil pokladničný doklad. K tomu odvolací súd uvádza, že žalobca s takto značne navýšeného príjmu musel odviešť aj príslušnú daň, ako aj to, že priamo na pokladničnom doklade je uvedený jednoznačne ako účel platby zmluvná pokuta. Rovnako pokiaľ žalobca navrhoval vypočítať ďalšiu svedkyňu, tak je treba uviesť, že v priebehu konania pred súdom prvej inštancie upustil od tohto návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom tejto svedkyne. Samotná skutočnosť, že táto svedkyňa bola jednou z dvoch zamestnankýň žalovaného pracujúcich v jeho pokladni, samo o sebe neznamená, že keď nebola prítomná pri tomto vyplatení, tak k vyplateniu sumy zmluvnej pokuty žalobcovi nedošlo. Navyiac z pokladničného dokladu nevyplýva, že túto sumu za žalovaného vyplatila žalobcovi Q. T., resp. M. Š..

63. Proti tomuto rozsudku podal žalobca dovolanie, keď namietal, že súdy nevykonali ním navrhnutý výsluch svedkyne V. Š.C., ktorým by sa preukázalo, či došlo alebo nedošlo k zaplaceniu zmluvnej pokuty v prospech žalobcu, namietal arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, keď súd hodnotil dôkazy v neprospech žalobcu a nezaoberal sa argumentami v jeho prospech. Podľa dovolateľa súd nedostatočne odôvodnil svoj záver o rozpore uplatňovaného nároku na náhradu mzdy s dobrými mravmi, nijako nerozlišoval nárok na náhradu mzdy do 12 mesiacov a po uplynutí 12 mesiacov v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Žalovaný v priebehu konania ani nevyužil procesné oprávnenie navrhnúť zníženie náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov. V tejto časti bola už žalobcovi náhrada mzdy 9.445,26 eur právoplatne priznaná. Dovolateľ poukázal na konzistentnosť rozhodovania odvolacieho súdu, ktorý na jednej strane konštatoval, že námietka nevyplatenia zmluvnej pokuty z neplatného právneho úkonu bola výlučne procesnou obranou žalovaného, nakoľko započítanie v zmysle Zákonníka práce nie je možné, na druhej strane však v rozpore s touto skutočnosťou odvolací súd oprel svoje rozhodnutie čl. 2 a § 20 ods. 1 v spojení s § 222 ods. 1, 2 Zákonníka práce a § 39 Občianskeho zákonníka. Nezhľadnil skutočnosť, že v priebehu celého konania si žalovaný neuplatnil tento nárok ani vzájomnou ani samostatnou žalobou, išlo len o procesnú obranu. V predmetnom konaní nebolo vydané bezdôvodné obohatenie. Odvolací súd nezhľadnil ustanovenie § 17 ods. 3 Zákonníka práce, neplatnosť dojednania zmluvnej pokuty spôsobil sám zamestnávateľ, ktorý vypracoval neplatné znenie pracovnej zmluvy a trval na jeho zapracovaní v pracovnej zmluve, a takto ju predložil zamestnancovi na podpis. Preto táto ujma nemôže byť na ujmu zamestnanca a žalobcovi tak nemohla vzniknúť povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie podľa § 222 Zákonníka práce. Žalobca vzniesol aj námietku premičania a žalovanému bola daná 3-ročná lehota, v rámci ktorej sa mohol domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, čo neurobil. Preto mu nemôže byť poskytnutá neprimeraná ochrana tým, že keď si neuplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zákonnej lehote, ako aj s prihliadnutím na to, že na tento nárok ani nebol dôvod s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 3 Zákonníka práce, bude táto ochrana poskytnutá tým, že nadobudnuté bezdôvodné obohatenie žalobcom, ktoré podľa zákona nie je povinný vydať, pretože právnym titulom tohto bezdôvodného obohatenia bola neplatnosť právneho úkonu z postúpenia žalovaným, bude posudzovaná naproti legitímnemu preukázaniu a súdom prvej inštancie priznanému nároku na náhradu mzdy s odvolaním na rozpor s dobrými mravmi. V tejto súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobca uviedol, že právna otázka, ktorá doposiaľ v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola riešená, je posúdiť, či nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce nemožno posudzovať aj podľa ustanovení článku 2 a § 20 ods. 1 v spojení s § 222 ods. 1, 2 Zákonníka práce a § 39 Občianskeho zákonníka o výkone práva v rozpore s dobrými mravmi o vydaní bezdôvodného obohatenia.

64. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 9Cdo/17/2021 zo dňa 14.4.2021 rozsudok Krajského súdu v Prešove z 11.6.2020 sp. zn. 10CoPr/1/2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch svojho rozhodnutia dovolací súd okrem iného konštatoval s poukazom na ustanovenie § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce, že bolo povinnosťou odvolacieho súdu pri odôvodnení svojho rozhodnutia zohľadniť aj to, že predmetom konania zostalo už len právo žalobcu na náhradu mzdy, ktoré nepresahuje 12 mesiacov tak, ako to vo svojej argumentácii poukazoval aj žalobca. V ďalšom najvyšší súd poukázal na to, že v prípade, ak zamestnávateľ so zamestnancom neplatne skončil pracovný pomer okamžite a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby jeho zamestnávateľ ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá aj naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytovať mu náhradu mzdy v prípade, že mu prideliť prácu podľa pracovnej zmluvy. Táto náhrada nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancom a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne ukončil pracovný pomer so zamestnancom (3Cdo/36/2019). Odvolací súd v preskúmvanej veci nijako nezohľadnil práve tento satisfakčný a sankčný charakter náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, opätovne zdôrazniac jeho odlišnosť oproti náhrade mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktorá vyvoláva potrebu náležitého vyhodnotenia tejto odlišnosti, s nevyhnutnosťou dostatočne odôvodneného záveru o výsledku takéhoto vyhodnotenia.

65. Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd nijako nevyhodnotil všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré vytvárajú nevyhnutný predpoklad pre komplexné posúdenie otázky rozporu žalobcom uplatneného nároku na náhradu mzdy s dobrými mravmi, ktorý odôvodnil v podstate jednou vetou poukazujúc na to, že žalobcovi bola vyplatená titulom neplatného zmluvného dojednania zmluvná pokuta presahujúca výšku náhrady mzdy. Dovolací súd stotožniac sa s dovolaním uviedol, že aj podľa dovolacieho súdu takýmito relevantnými a rozhodujúcimi okolnosťami, ktoré je pri spravodlivom rozhodnutí sporu nevyhnutné podrobne vyhodnotiť, vychádzajúc z argumentácie žalobcu, na ktorú odvolací súd dostatočne nereagoval, sú: 1. existencia právoplatného rozhodnutia o náhrade mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov bez zníženia (ak žalovaný v tejto časti neuplatnil procesný návrh na primerané zníženie, či nepriznanie takejto náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce, podľa najvyššieho súdu logicky, o to slabšia je jeho argumentačná pozícia vo vzťahu k náhrade mzdy v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce), 2. neuplatnenie si nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného titulom prijatia plnenia z absolútne neplatného právneho úkonu (zmluvnej pokuty) zo strany žalobcu, 3. nemožnosť vzájomného započítania nároku žalobcu na náhradu mzdy a prípadného nároku žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, nemožno vznesenia kompenzačnej námietky, 4. aplikácia ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce vo vzťahu k prípadnému nároku žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, 5. posúdenie námietky premlčania vznesenej žalobcom v kontexte nemožnosti započítania.

66. Podľa najvyššieho súdu odvolací súd pri posúdení dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu mzdy musí dať jednoznačnú odpoveď na zásadnú argumentáciu žalobcu, ktorý poukazuje na to, že vzniesol aj námietku premlčania voči nároku žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalovanému bola daná 3-ročná lehota, v rámci ktorej sa mohol domáhať vydania tohto bezdôvodného obohatenia, čo neurobil, preto mu nemôže byť poskytnutá neprimeraná ochrana tým, že aj keď si neuplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zákonnej lehote, ako aj s prihliadnutím na to, že na tento nárok ani nebol dôvod s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 3 Zákonníka práce, mu bude táto ochrana poskytnutá tým, že nadobudnuté bezdôvodné obohatenie žalobcom, ktoré podľa zákona ani nie je povinný vydať, pretože právnym titulom tohto bezdôvodného obohatenia bola neplatnosť právneho úkonu spôsobená žalovaným, bude posudzovaná naproti legitímnemu, preukázanému a súdom prvej inštancie priznanému nároku na náhradu mzdy s odvolaním sa na rozpor s dobrými mravmi. Pokiaľ sa odvolací súd vyjadril k otázke premlčania, jeho záver o nepremlčaní nároku žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na to, že vzájomné pohľadávky - pohľadávka žalobcu na náhradu mzdy a pohľadávka žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia sa stretli pred uplynutím 3-ročnej všeobecnej premlčacej lehoty, je podľa najvyššieho súdu logicky rozporný a nekonzistentný, keď na jednej strane nemožno argumentovať, že pohľadávka žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia je len obranou proti návrhu žalobcu (akú obranu má súd na mysli, keď nemôže ísť o kompenzačnú námietku?) a na druhej strane vo vzťahu k tejto pohľadávke uplatňuje pri posúdení otázky premlčania režim započítania vzájomných pohľadávok v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka, hoci zároveň konštatuje, že započítanie pohľadávky žalobcu a pohľadávky žalovaného v režime Zákonníka práce nie je možné.

67. Podľa najvyššieho súdu dovolateľ dôvodne poukázal na konzistentnosť rozhodovania odvolacieho, ktorý na jednej strane konštatoval, že námietka vyplatenia zmluvnej pokuty z neplatného právneho úkonu bola výlučne procesnou obranou žalovaného, nakoľko započítanie v zmysle Zákonníka práce nie je možné, na druhej strane však v rozpore s touto skutočnosťou odvolací súd oprel svoje vyjadrenie o čl. 2 a § 20 ods. 1 v spojení s § 222 ods. 1, 2 Zákonníka práce a § 39 Občianskeho zákonníka, nezohľadniac skutočnosť, že v priebehu celého konania si žalovaný neuplatnil tento nárok ani vzájomnou, ani samostatnou žalobou, išlo len o procesnú obranu, predmetom konania nebolo vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcu. Z takéhoto postupu odvolacieho súdu podľa dovolacieho súdu vyplýva porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, keď odvolací súd selektívne vyhodnotil dôkazy a argumenty svedčiace v neprospech žalobcu, pričom zároveň dostatočne jasne a presvedčivo nevyhodnotil dôkazy a argumenty svedčiace v jeho prospech.

68. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že dovolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli, na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je vo výroku vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP). V odvolacom konaní z dispozícinej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa dovolateľ domáha prieskumu. Určením rozhodnutia napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie dovolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov po rozhodnutí súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

69. Odvolací súd v odvolacom konaní tak posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne a v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 78/05).

70. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávny právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru samo o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

71. Ako už bolo v rozsudku konštatované dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoPr/1/2018 zo dňa 11.6.2020, ktorý v predchádzajúcom odvolacom konaní zmenil rozsudok Okresného súdu Poprad a žalobu v celom rozsahu zamietol. S poukazom na ustanovenie § 455 CSP, podľa ktorého sú súd prvej inštancie a odvolací súd viazaní právnym názorom dovolacieho súdu odvolací súd opätovne preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu, pričom odvolací súd vyslovil svoj právny názor k všetkým odvolacím námietkam s výnimkou priznaných úrokov z omeškania.

72. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie neaplikoval v prejednávanej veci ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce a žiadal, aby súd nepriznal žalobcovi náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, pričom najvyšší súd v bode 12 svojho rozhodnutia konštatoval, že bolo povinnosťou odvolacieho súdu pri odôvodnení svojho rozhodnutia zohľadniť aj to, že predmetom konania zostalo už len právo žalobcu na náhradu mzdy, ktorá nepresahovala 12 mesiacov (§ 79 ods. 1) tak, ako na to vo svojej argumentácii poukazoval aj žalobca. Zároveň konštatoval, že náhrada mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť, pretože mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne ukončil pracovný pomer so zamestnancom. Podľa najvyššieho súdu odvolací súd v preskúmvanej veci nijako nezohľadnil práve tento satisfakčný a sankčný charakter náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Opätovne zdôraznil, že ide o odlišnosť oproti náhrade mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce. S poukazom na vyššie uvedený jednoznačný záver dovolacieho súdu a jeho viazanosť odvolacím súdom, ako aj súdom prvej inštancie, neprichádza v úvahu návrh žalovaného na aplikáciu ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce v prejednávanej veci.

73. Najvyšší súd sa rovnako nevyjadril k namietanej otázke rozhodovania o skutkovo a právnej rovnakej veci vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 7C/48/2006, kde však je potrebné konštatovať, že v tejto veci medzi tými istými stranami sporu išlo o konanie na náhradu mzdy za iné obdobie, pričom k zamietnutiu došlo z dôvodu poskytnutia zálohy žalovaným žalobcovi, a to tak, ako sám žalobca uvádza vo výške prevyšujúcej žalobcom uplatnený nárok v tomto konaní (7C/48/2006), pričom v tejto veci, ktorá je predmetom tohto odvolacieho prieskumu k poskytnutiu žiadnej zálohy žalobcovi nedošlo, teda nejedná sa o skutkovo zhodnú vec.

74. Predmetom odvolacieho prieskumu okrem v odvolaní namietaných úrokov z omeškania, ku ktorým najvyšší súd nezaujal vo svojom zrušujúcom rozhodnutí stanovisko tak zostala otázka vznesenej námietky premlčania a žalovaným namietané zneužitie práva, resp. výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi.

75. K uvedeným otázkam zaujal dovolací súd jednoznačné stanovisko, keď podľa dovolacieho súdu žalovanému bola daná 3-ročná lehota, v rámci ktorej sa mohol domáhať vydania tohto bezdôvodného obohatenia, čo neurobil, preto mu nemôže byť poskytnutá neprimeraná ochrana tým, že aj keď si neuplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zákonnej lehote ako aj s prihliadnutím na to, že na tento nárok ani nebol dôvod s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 3 Zákonníka práce, mu bude táto ochrana poskytnutá tým, že nadobudnuté bezdôvodné obohatenie žalobcom, ktoré podľa zákona ani nie je povinný vydať, pretože titulom tohto bezdôvodného obohatenia bola neplatnosť právneho úkonu spôsobená žalovaným, bude posudzovaná naproti legitímnemu, preukázanému a súdom prvej inštancie priznanému nároku na náhradu mzdy s odvolaním sa na rozpor s dobrými mravmi. Podľa dovolacieho súdu, pokiaľ sa odvolací súd vyjadril k otázke premlčania (bod 76), jeho záver o nepremlčaní nároku žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na to, že vzájomné pohľadávky - pohľadávka žalobcu na náhradu mzdy a pohľadávka žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia sa stretli pred uplynutím 3-ročnej všeobecnej premlčacej lehoty je logicky rozporný a nekonzistentný s tým, že podľa najvyššieho súdu na jednej strane nemožno argumentovať, že pohľadávka žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia je len obranou proti návrhu žalobcu a na druhej strane vo vzťahu k tejto pohľadávke uplatňuje pri posúdení otázky premlčania režim započítania vzájomných pohľadávok v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka, hoci zároveň konštatuje, že započítanie pohľadávky žalobcu a pohľadávky žalovaného v režime Zákonníka práce nie je možné.

76. Podľa najvyššieho súdu dovolateľ dôvodne poukázal na nekonzistentnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, keď na jednej strane konštatoval, že námietka vyplatenia zmluvnej pokuty z neplatného právneho úkonu bola výlučne procesnou obranou žalovaného nakoľko započítanie v zmysle Zákonníka práce nie je možné, na druhej strane však v rozpore s touto skutočnosťou odvolací súd oprel svoje rozhodnutie o čl. 2 a § 20 ods. 1 v spojení s § 222 ods. 1, 2 Zákonníka práce a § 39 Občianskeho zákonníka nezohľadniac skutočnosť, že v priebehu celého konania si žalovaný neuplatnil tento nárok ani vzájomnou, ani samostatnou žalobou, išlo len o procesnú obranu. Predmetom konania nebolo vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcu. Týmto postupom podľa dovolacieho súdu odvolací súd selektívne vyložil dôkazy a argumenty svedčiace v neprospech žalobcu.

77. Vzhľadom na rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorého závermi je odvolací súd viazaný a najmä na vyššie uvedené konštatovanie dovolacieho súdu, dospel preskúmaním veci odvolací súd k záveru, že námietky žalovaného uvedené v odvolaní nie sú dôvodné. Tieto boli vyvrátené v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v dovolacom konaní, preto po opätovnom prejednaní odvolania žalovaného, odvolací súd má za to, že návrh žalobcu je dôvodný a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

78. Jedinou otázkou, ktorou sa dovolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení nezaoberal je otázka uplatnených úrokov z omeškania namietaných žalovaným v podanom odvolaní, keď žalovaný namietal, že zákonník práce neumožňuje priznať úroky z omeškania z náhrady mzdy. K uvedenému odvolací súd uvádza, že právo na náhrady mzdy možno prvýkrát uplatniť, keď sa táto stane splatnou, t.j. keď nastane čas jej plnenia. Splatnosťou sa právo na náhradu mzdy stáva vymáhateľným právom, teda sa stáva nárokom a od tohto okamihu začne plynúť 3-ročná premĺčacia lehota na plnenie tohto nároku. Zákonník práce neupravuje osobitne splatnosť náhrady mzdy. V nadväznosti na právnu úpravu splatnosti mzdy sa vo všeobecnosti sa má za to, že náhrada mzdy je rovnako ako mzda splatná pozadu za mesačné obdobie (pokiaľ nie je dohodnuté inak), a to v najbližšom výplatnom po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytuje. V tomto smere by bolo možné poukázať na ustanovenie § 132 Zákonníka práce, v zmysle ktorého sa ustanovenia § 129 - § 131 zákonníka práce vzťahujú rovnako na všetky zložky príjmu zamestnanca poskytnúť zamestnávateľovi, ak ide o ich splatnosť, výplatu a vykonávanie zrážok. Za príjem zamestnanca by sa teda mohla považovať aj náhrada mzdy priznaná v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru.

79. Podľa dovolacieho súdu s možnosťou uplatnenia práva na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného, ktoré nastalo jeho splatnosťou, nijako nesúvisí skutočnosť, že sa v tom čase prípadne ešte nerozhodlo o žalobe na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ktorej podanie v lehote vyplývajúcej z § 77 Zákonníka práce je inak nevyhnutné na riešenie otázky neplatnosti rozvázovacieho úkonu ako hmotnoprávneho predpokladu pre vznik tohto práva. Vo všeobecnosti sa v rozhodovacej praxi akceptuje, že rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, t.j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné právo a povinnosti. Priznaním náhrady sa nekonštatuje žiaden nový právny stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba (procesne) dodáva kvalita vykonateľného práva. Nárok na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru nemožno priznať skôr, než je s istotou jasné, či skutočne išlo o neplatné skončenie pracovného pomeru, uvedený nárok nemožno posúdiť, kým nie je právoplatným rozhodnutím určené, že právny úkon, ktorým mal byť skončený pracovný pomer je neplatný (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/180/2009).

80. Na základe vyššie uvedeného sa v rozhodovacej praxi všeobecne akceptuje, že povinnosť zamestnávateľa poskytnúť náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru a tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z ustanovení hmotného práva. Pracovnoprávne predpisy síce tak, ako na to správne poukazoval žalovaný v odvolaní neupravujú úroky z omeškania, avšak súdna prax v prevažnej časti postupuje podľa občianskoprávných predpisov. Úrok z omeškania je vo svojej podstate majetkovou sankciou, má veriteľa - zamestnanca odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrady mzdy, ktorej účinky na druhej strane mohol za čas omeškania poberať dlžník - zamestnávateľ (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/180/2009). Pri rozhodnutí o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný omeškanie zavinil, resp. nie je dôležitý dôvod omeškania. Na vznik nároku na úrok z omeškania stačí, že zákonom stanovená lehota na plnenie uplynula. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/180/2009 deklaruje, že aj keď súčasný zákonník práce, ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva úpravu úrokov z omeškania, treba postupovať podľa občianskoprávných predpisov.

81. Podľa názoru dovolacieho súdu je v prejednávanej veci s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti neudržateľný záver o tom, že by zamestnávateľa (žalovaného) v omeškaní s vyplatením mzdy, alebo náhrady nemala stíhať žiadna sankcia v podobe úroku z omeškania, keď postavenie zamestnanca (žalobca) podlieha zvýšenej zákonnej ochrane a bolo by potom nelogické, aby oproti úprave občianskoprávných vzťahov založenej na rovnosti práv účastníkov mu neprináležalo žiadne odškodnenie za omeškanie zamestnávateľa, keď neraz sa svojich nárokov domôže až súdnou cestou s odstupom niekoľkých rokov tak, ako je tomu aj v prejednávanej veci. Aj z ústavného princípu výkladov zákonov a právnych predpisov SR v súlade s Ústavou SR premietajúcich sa aj do čl. 2 základných princíпов CSP vyplýva pre súd požiadavka naplnenia princíпов právnej istoty a legitímneho

očakávaní žalobcu, že jeho spor rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a to spravodlivo, keď je síce pravdivá argumentácia žalovaného, že ustanovenie týkajúce sa úrokov z omeškania uvedené v § 517 Občianskeho zákonníka je súčasťou tretieho oddielu ôsmej časti Občianskeho zákonníka a Zákonník práce vo všeobecných ustanoveniach (§ 1 ods. 4) *expressis verbis* vymedzil subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, teda jeho prvej časti na pracovnoprávne vzťahy, subsidiárnu pôsobnosť v iných častiach Občianskeho zákonníka však zákonodarca výslovne nevymedzil. Hoci by sa dalo zjednodušiť uviesť, že Zákonník práce priznanie úrokov z omeškania neumožňuje a ustanovenie Zákonníka práce o zakotvení subsidiárnej povinnosti Občianskeho zákonníka nemožno vykladať extenzívne, t.j občianskoprávna úprava úrokov z omeškania by sa nemala vzťahovať na pracovnoprávne vzťahy, opačne však k otázke priznania úrokov z omeškania pri omeškaní subjektov v pracovnoprávných vzťahov vyjadril Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. III.ÚS 460/2017 zo 4.7.2017: „Zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorými sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nie je možné vykladať tak, že by tomuto záveru bránil. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva aj to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Pokiaľ tieto závery dopadajú na prípady náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, o to viac sa vzťahujú na prosté nevyplatenie mzdy zamestnancovi zamestnávateľom vôbec alebo v nesprávnej výške.“. Ústavný súd zároveň v tomto uznesení uviedol: „pri výklade aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho predpisu textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. V prípade nejasností alebo nezrozumiteľností znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napríklad viac verzii interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybností, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom (napr. III.ÚS 341/07)“. K rovnakému záveru podľa odvolacieho súdu dospel aj Ústavný súd SR vo veci sp. zn. II.ÚS 494/2013, v ktorom síce zamestnancovi nárok na úroky z omeškania nebol priznaný, avšak dôvodom nepriznania úroku z omeškania zamestnancovi z náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru nebol záver o tom, že zamestnancovi právo na úroky z omeškania vo všeobecnosti nepatrí (resp. že ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka na vec nedopadá), ale konkrétne okolnosti veci, keď všeobecné súdy úroky z omeškania z náhrady mzdy zamestnancovi nepriznali a vzhľadom na výšku primeranej náhrady mzdy, ktorú považovali za primerané zadostučinenie a dostatočnú sociálnu ochranu pre zamestnanca a zároveň za dostatočnú sankciu pre zamestnávateľa.

82. V prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že žalobca pracoval u žalovaného v postavení jeho riaditeľa, t.j. v najvyššej manažérskej funkcii žalovaného, kde mal značnú zodpovednosť a táto práca nepochybne vyžadovala veľké nároky na odborné znalosti a pracovný výkon žalobcu s tým, že výšku náhrady mzdy vo výške 2.005,- eur mesačne nemožno považovať za primerané finančné zadostučinenie pre žalobcu, ako i dostatočnú sankciu pre jeho zamestnávateľa - žalovaného. Naopak ústavný súd aj v tejto veci (stotožňuje sa s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 1Cdo/116/2008 zo dňa 17.12.2009) dospel k záveru, podľa ktorého „nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške stanovenej pre občianskoprávne predpisy. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov pre omeškanie s plnením peňažného dlhu (nariadenie v § 3 a § 4 je vykonávacím predpisom k § 517 Občianskeho zákonníka). Pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný omeškanie zavinil, resp. dôvod omeškania, ale jeho nároku na úroky z omeškania stačí, že zákonom ustanovená lehota plnenia uplynula.“.

83. Podľa odvolacieho súdu je nepochybné, že nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutia Ústavného súdu SR i s poukazom na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pojednávajúce o problematike priznania úroku z omeškania zo sumy náhrady mzdy, s plnením ktorej sa zamestnávateľ dostal do omeškania, z ktorých vyplýva, že zamestnávateľ je v prípade omeškania s plnením náhrady mzdy povinný platiť zamestnancovi aj úrok z omeškania (viď napr. uznesenie sp. zn. 1Cdo/116/2008 zo dňa 17.12.2009, uznesenie sp. zn. 2Cdo/76/2011 zo dňa 31.5.2012, uznesenie sp. zn. 5Cdo/8/2012 zo dňa 26.1.2015) mal odvolací súd za to, že priznanie úroku z omeškania z náhrady mzdy, ktorej s platením je zamestnávateľ vo vzťahu k zamestnancovi v omeškaní, je podľa platnej právnej úpravy možné. S argumentom žalovaného o nemožnosti aplikovať na daný právny vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce omeškanie sa preto odvolací súd s poukazom na aktuálnu judikatúru nestotožnil, keď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 460/2017 bolo publikované v Zbierke Ústavného súdu SR pod č. 64/2017, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/76/2011 bolo publikované v Zbierke Najvyššieho súdu SR ako R 57/2014, teda patria medzi ustálenú rozhodovaciu prax. Rovnako z čl. III. a IV. Základných princípov CSP vyplýva potreba prihliadať na hodnoty chránené zákonom s tým, že v prípade absencie právnej úpravy - výslovného ustanovenia zákona má súd možnosť si zvoliť pri posudzovaní a rozhodnutí veci analógiu zákona, resp. práva s prihliadnutím na princíp všeobecnej spravodlivosti, aj vzhľadom na čo odvolací súd má za to, že v prípade nárokov zamestnanca, či už pracovnom alebo v štátnozamestnaneckom vzťahu má (musí mať) tento voči zamestnávateľovi nárok na úrok z omeškania podľa právnej úpravy obdobnej ako v Občianskom zákonníku. Podľa odvolacieho súdu sa zamestnávateľ môže dostať do omeškania ešte pred právoplatnosťou súdneho rozhodnutia ohľadom nároku na náhradu mzdy, ktorý je svojou povahou deklaratórnym (potvrdzujúcimi) súdnym rozhodnutím z existujúceho zákonného nároku.

84. Napokon odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho a zároveň aj dovolacieho konania, keď najvyšší súd síce v bode 19 svojho uznesenia konštatoval, že „o nároku na náhradu trov dovolacieho konania bude rozhodnuté odvolacím súdom prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci samej v súlade s ustanovením § 453 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP“, z čoho nie je celkom zrejmé, či má o trovách podľa dovolacieho súdu rozhodnúť odvolací súd, ktorý nebol zároveň aj súdom prvej inštancie alebo má o týchto dovolacích trovách rozhodnúť súd prvej inštancie, ktorým bol okresný súd, avšak tým, že najvyšší súd okrem iného aj poukázal na ustanovenie § 453 ods. 1, 3 CSP, pričom dovolací súd nezrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie ale len rozhodnutie odvolacieho súdu, mal odvolací súd za to, že v súlade s § 453 ods. 3 CSP je jeho povinnosťou rozhodnúť aj o trovách dovolacieho konania v tejto veci. O trovách odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1, § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom a dovolacom konaní úspešný (odvolanie žalovaného nebolo dôvodné a rovnako bolo dôvodné dovolanie žalobcu) priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

85. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).